

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 510/2013-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. októbra 2013 predbežne prerokoval podanie P. Ď., t. č. vo výkone trestu L., vo veci namietaného porušenia jeho práv uznesením Okresného súdu Trnava č. k. 7 T 37/09-221 zo 7. februára 2013 a uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 5 Tos 52/2013 z 18. apríla 2013 a takto

r o z h o d o l :

Podanie P. Ď. o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 20. júna 2013 doručené podanie P. Ď., t. č. vo výkone trestu L. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho práv uznesením Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) č. k. 7 T 37/09-221 zo 7. februára 2013 a uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Tos 52/2013 z 18. apríla 2013.

V podaní doručenom ústavnému súdu sťažovateľ namieta porušenie svojich bližšie neidentifikovaných práv, k porušeniu ktorých malo dôjsť v príčinnej súvislosti

s napádanými uzneseniami tak okresného súdu, ako aj krajského súdu, ktorými bolo rozhodnuté o tom, že sťažovateľ si 24. júna 2010 (sťažovateľ neuviedol spisovú značku rozhodnutia, pozn.) uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov, ktorého vykonanie bolo podmienečne odložené na skúšobnú dobu 3 roky, vykoná, pretože v skúšobnej dobe sa neosvedčil. Podľa sťažovateľa týmito rozhodnutiami tak okresného súdu, ako aj krajského súdu došlo k porušeniu jeho práv, pretože podľa neho objektívne nemohlo dôjsť k situácii, že by sa počas skúšobnej doby neosvedčil, keďže *„Tento podmienečný trest mi bol uložený počas trvania tr. stíhania v OČTK T., kde som bol právoplatne uznaný vinným okr. súdom Trenčín podľa § 207 ods. 2, ods. 3 písm. b/ c/ Tr. zákona dňa 20. 2. 2012 sp. z. 3 T /25/2012 ku trestu odňatia slobody v trvaní jedného roka. Teda reálne som nemohol porušiť podmienečný trest uložený mi okresným súdom Trnava...“*.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ presvedčený o pochybení tak okresného súdu, ako aj krajského súdu pri rozhodovaní o jeho neosvedčení sa v skúšobnej dobe žiada, aby ústavný súd po „revízii“ týchto rozhodnutí tieto zrušil.

Súčasne sa sťažovateľ podanou sťažnosťou domáha, aby mu z dôvodu jeho nepriaznivej finančnej situácie bol pre účely konania pred ústavným súdom ustanovený právny zástupca z radov advokátov.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 50 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať označenie, ktoré základné práva alebo slobody sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili.

Podľa § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde k sťažnosti sa pripojí kópia právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu.

Podľa zistenia ústavného súdu podanie sťažovateľa nespĺňa náležitosti sťažnosti spôsobilej iniciovať na ústavnom súde konanie podľa čl. 127 ústavy, pretože sťažovateľ v tomto podaní jednak neoznačil, resp. nekonkretizoval, k porušeniu ktorých jeho základných práv a práv zaručených v druhej hlave ústavy alebo v medzinárodnej zmluve, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, malo dôjsť, a tiež k svojmu podaniu nepriložil kópie právoplatných rozhodnutí, v príčinnej súvislosti s ktorými mal byť poškodený na svojich právach.

Uvedené bolo podkladom pre rozhodnutie ústavného súdu, ktorý podanie sťažovateľa odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Ústavný súd však aj napriek uvedeným zisteniam nad rámec podotýka, že nepovažoval za nevyhnutné vyzvať sťažovateľa na odstránenie uvedených nedostatkov jeho podania, pretože aj v prípade ich odstránenia by bolo potrebné jeho podanie (po odstránení nedostatkov by nešlo o podanie, ale o sťažnosť, pozn.) odmietnuť.

Z vyžiadaného uznesenia okresného súdu č. k. 7 T 37/09-221 zo 7. februára 2013 ústavný súd zistil, že sťažovateľ bol v tejto trestnej veci odsúdený rozsudkom č. k. 7 T 37/09-144 z 24. júna 2010 pre prečin krádeže spolupáchatelstvom podľa § 20 a § 212 ods. 2 písm. c) Trestného zákona, a to na trest odňatia slobody v trvaní šesť mesiacov s jeho podmienčným odkladom na skúšobnú dobu tri roky. Neskôr, t. j. 20. februára 2012, v inej trestnej veci vedenej Okresným súdom Trenčín pod sp. zn. 3 T 25/2012 bol sťažovateľ trestným rozkazom odsúdený pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 2 a ods. 3 písm. b) a c) Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť v období od januára 2007 do 20. februára 2012 a za ktorý mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní jedného roka. Na základe uvedeného tak okresný súd a, stotožniac sa s ním v uznesení sp. zn. 5 Tos 52/2013 z 18. apríla 2013, napokon aj krajský súd dospeli k záveru, že sťažovateľ páchal trestnú činnosť (za ktorú bol odsúdený trestným rozkazom, pozn.) v čase plynutia trojročnej skúšobnej doby uloženej mu rozsudkom č. k. 7 T 37/09-144 z 24. júna 2010, a preto rozhodli o tom, že týmto rozsudkom uložený podmienčným trest odňatia slobody sťažovateľ vykoná, keďže sa v skúšobnej dobe neosvedčil a nevedol riadny život.

Z uvedeného vyplýva, že v prípade, ak by podanie sťažovateľa bolo kvalifikovanou sťažnosťou, bolo by ju potrebné v časti týkajúcej sa okresného súdu odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej preskúmanie, a to s ohľadom na princíp subsidiarity vyjadrený v čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého pokiaľ je o ochrane sťažovateľom označeného práva alebo slobody oprávnený konať alebo rozhodovať iný všeobecný súd, ústavný súd sťažnosť v tejto časti už po predbežnom prerokovaní odmietne pre nedostatok svojej právomoci. Inými slovami, sťažovateľ mal možnosť domáhať sa zjednania nápravy v rozhodnutí okresného súdu využitím sťažnosti, ktorú napokon aj

využil, takže krajský súd sa v konaní o tejto jeho sťažnosti musel v podstate vysporiadať s identickými námietkami, aké proti rozhodnutiu okresného súdu sťažovateľ uvádza aj v konaní pred ústavným súdom.

Pokiaľ ide o uznesenie krajského súdu, v prípade, ak by podanie sťažovateľa bolo kvalifikovanou sťažnosťou, bolo by ju potrebné v tejto časti odmietnuť pre neopodstatnenosť, pretože z uvedeného je zrejmé, že sťažovateľovi plynula trojročná skúšobná doba podmieneného odsúdenia od 24. júna 2010, t. j. od doby, keď nadobudol právoplatnosť rozsudok okresného súdu č. k. 7 T 37/09-144 z 24. júna 2010, ktorým mu bol uložený podmienený trest odňatia, pričom ďalšieho iného skutku (t. j. neplatenia výživného, pozn.) sa mal dopustiť v čase od januára 2007 do 20. februára 2012, t. j. v čase plynutia uvedenej trojročnej skúšobnej doby. V uvedených intenciách svoje rozhodnutie odôvodnil aj krajský súd, ktorého závery by nebolo možné považovať za svojvoľné či arbitrárne.

V súvislosti s napádaným rozhodnutím krajského súdu by neobstála ani obranná argumentácia sťažovateľa, podľa ktorej keďže sa mal skutku neplatenia výživného dopustiť v období od januára 2007 do februára 2012, pre ktorý bol trestne stíhaný už aj v čase (24. júna 2010) vyhlasovania rozsudku, ktorým mu bol uložený podmienený trest odňatia slobody za iný skutok krádeže, nemohlo podľa neho objektívne dôjsť k tomu, že by sa v skúšobnej dobe neosvedčil, pretože už v čase vyhlasovania rozsudku o podmienenom odsúdení musel mať okresný súd vedomosť aj o inom jeho trestnom stíhaní pre skutok neplatenia výživného a aj napriek tejto vedomosti mu uložil iba podmienený trest odňatia slobody. V tejto súvislosti ústavný súd poznamenáva, že vzhľadom na existenciu princípu prezumpcie neviny (pokiaľ nie je obvinený právoplatne odsúdený, treba naň pozeráť ako na nevinného, pozn.) aj akákoľvek vedomosť okresného súdu o inom trestnom stíhaní sťažovateľa (v ktorom ešte nebol právoplatne uznaný vinným, pozn.) v čase jeho podmieneného odsúdenia za iný skutok nemohla mať dopad na charakter uloženého trestu. Inými slovami, aj keď okresný súd odsudzujúci sťažovateľa na podmienený trest odňatia slobody mal už v tom čase vedomosť o inom trestnom stíhaní sťažovateľa, táto skutočnosť nemohla mať vplyv na charakter uloženého trestu odňatia slobody, pretože v tomto inom

trestnom stíhaní bolo v tom čase potrebné hľadieť na sťažovateľa ako na nevinného (t. j. ako keby sa skutku neplatenia výživného nedopúšťal, pozn.), pretože za tento skutok nebol v tom čase ešte právoplatne uznaný vinným.

Keďže podanie bolo odmietnuté ako celok a rozhodnutie o zrušení napádaných rozhodnutí tak okresného súdu, ako aj krajského súdu je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľa (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd o týchto nárokoch už nerozhodoval.

Z dôvodu odmietnutia podania ako celku bolo tiež bez právneho významu rozhodovať o žiadosti sťažovateľa ustanoviť mu v konaní pred ústavným súdom právneho zástupcu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. októbra 2013